

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

LA DONA DEL SABATÉ

Una vegada que Sant Pere anava a donar un tom...

...l'empaità tan furiosa que si l'atrapa en fa bocins.

Amb el temps, el pobre sabater es va morir i se n'anà al cel.

...va veure una dona que pegava al seu marit, que era un pobre sabater. Com que va trobar la cosa divertida s'aturà, ho i rient, a veure com acabava. Però la dona se n'adonà i seguidament...

Per fi el sabater tingué una idea i s'acostà a la finestra...

Més Sant Pere que—no sabem perquè—té un xic de tirria als sabaters, no el volgué obrir malgrat que l'infeliç des de fora, li cridava: «Si m'obriu us posaré mitjes soles a les sandàlies».

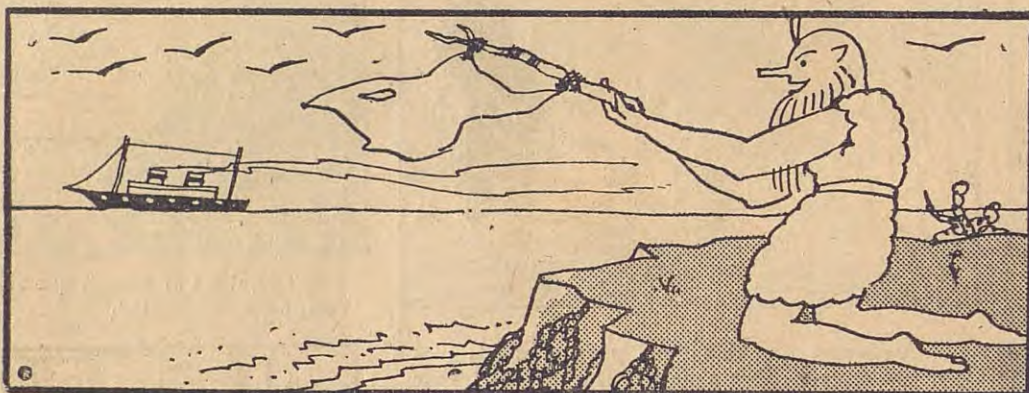

...cridant: «Correu, correu, que ja vel!» «Qui?», preguntà esverat el porter celestial. «Sabeu aquella dona que tant em tustava i a vós us va empaitar? Doncs la mateixa! Pobres de nosaltres!»

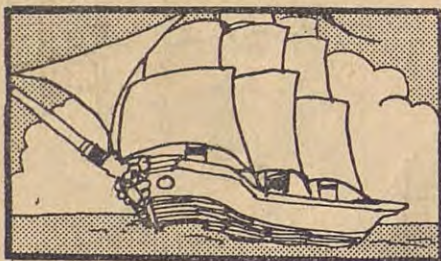
«Entra, noi, entra desseguida—féu, espaiat Sant Pere.—Potser encara em tocava el rebrel!» I pel que pogué ésser, tancà la porta amb pany, clau, balda i forrellat.

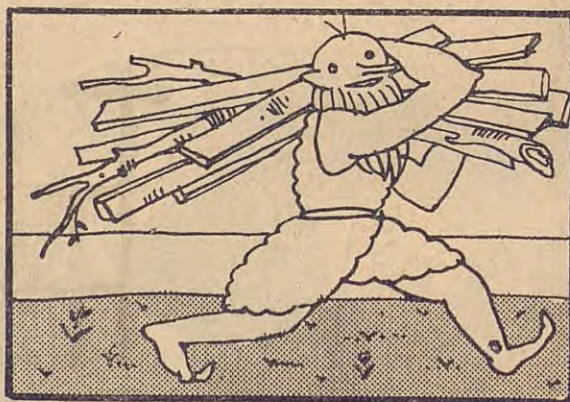
No era pas qüestió de dormir-se havent-hi aquell elefant tan perillós. I començant-ho així, en Naciró s'armà del seu arc i flectant un genoll en terra, amb mitja dotzena de sagetes l'allunyà més que depressa.

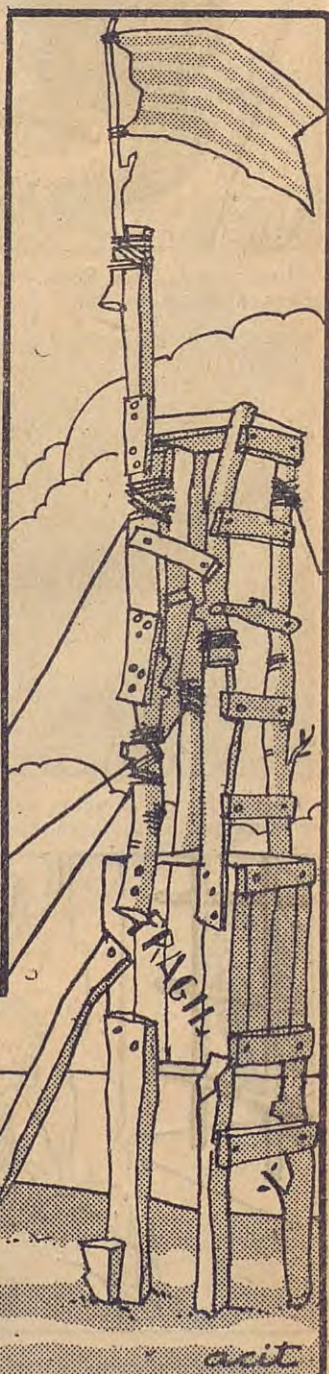
En acabat la qual cosa i veient passar un vapor, comença a fer senyals per tal d'ésser vist. Més, ah!, la distància no el feia visible pels navegants.

Però com fos que no hi havia dia que no passés qualque bergantí o...

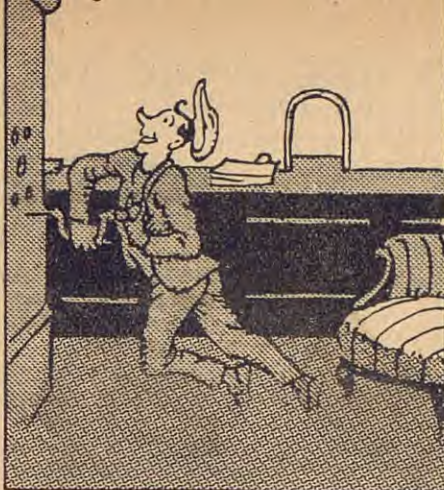
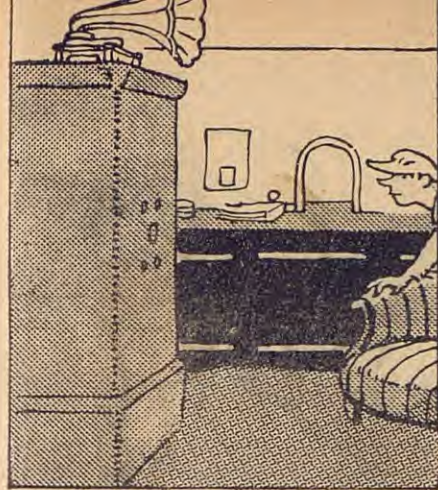

...goleta, en Naciró tingué una idea lluminosa. I arreplegant les fustes i branques que encara tenia disponibles...

...es dedicà a la construcció d'una atalaia que ni la del Tibidabo, amb una gran bandera al cim que a no dubtar seria vista des d'una distància enorme.

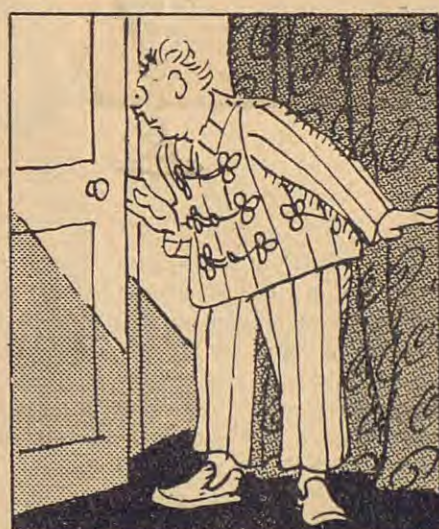
(Continuarà)

Entre els molts enginyers que s'han empecat els capitalistes per a protegir llurs interessos, no n'hi cap que pugui comparar-se a la Fono-caixa (patentada). Mireu; ara precisament ha entrat un lladre. Prepareu-vos a veure-la funcionar.

Encara no l'ha tocada amb el seu filabarquí, s'enjega sobtadament el gramòfon de dalt de tot. El lladre queda sorprès, però sorprés agradablement, perquè s'ha tingut bon compte d'escollir els discs entre el millor del millor.

Allà Barrientos, allà Carusos, Sarasates, Pilars Alonsos, Fletas, Viñas, Rubinsteins... demanin. Es cosa subtil. El lladre cau a una butaca, corferit de tanta bellesa.

Què és això? Ah! Es que l'amo del pis ha avisat a la policia. Ara podran agafar el lladre amb tota facilitat gràcies al deliciós èxtasi en que ha caigut. Està, com se sol dir, disfrutant com un lladre!

Hom no comptava, però, amb que el policia també seria sensible a l'encant de la música i passaria a formar part del selecte auditori. Oh, dolça fraternitat de l'Art! Agermana els llops amb les ovelles!

L'amo del pis ho ha vist tot des d'una escletxa i, per un moment, creu perduda la partida. Però per alguna cosa el seu cap és quelcom més que un pom d'escala.

Ràpidament avisa a un altre policia, però aquesta vegada, abans de fer-lo entrar en el despatx, li posa cotó fluix a les orelles.

Com els mariners d'Ulises, ja no serà

sensible al cant de les sirenes. Podrà lligar còmodament al pobre lladre, i portar-lo amb tota facilitat a la Delegació del districte.

Però mireu si n'és de moralitzado-

ra la influència de l'Art! Sabeu què pensa ara, tancat a la presó? Escolteu-lo:—Renoi, que era bonic! Quan surti, amb els primer quartos que robi, haig de comprar-me un gramòfon!

2. - AVENTURES DEL BARÓ DE BOLA-BLAVA

(Continuació)

De totes maneres, havia sabut suplir aquest tros tan necessari, per a evitar l'empolsament del crani, per una planxa d'argent dissimuladament col·locada i pintada del color de la calva. Doncs bé, aquest perfecte cavaller tenia un defecte que feia aminorar un bon xic l'estima en que el tenia: li agradava força la beguda. Es ja sabut que la cruessa del clima obliga a trescolar més que en païssos temperats es costuma, però l'ardit ex-general abusava, en veritat, d'aquesta habitud. Així és que solia beure durant el dinar i el sopar, demés d'algunes ampolles de vi molt graduat, un parell de botelletes d'aiguardent, això si no acabava per buidar una dotzena de copes de «cognac». Però ço més d'estranyar era que, malgrat aquests abusos, hom no podia descobrir mai en ell la més petita senyal d'ubriaguesa. Tal cosa era inversemblable i era necessari que tingués una natural explicació. Fou per això que em vaig proposar descobrir-ho i a no tardar pogué arribar a fer-ho. Jo ja notava que, de tan en quan, el bon ex-militar s'aixecava dissimuladament la tapeta d'argent que li cobria el cervell i la tornava a tancar un moment després. Un jorn, fixant-m'hi bé, em va semblar que, durant l'«obertura», en sortien uns lleugers nuvolets que vaig suposar eren els fums de les begudes espiri-

tuoses. Creient ja descifrat l'enigma, i volent fer la prova pràctica davant de dos amics, als quals havia comunicat les meves suposicions, vaig col·locar-me, després d'un dinar, darrera de l'antic general, fumant la meua pipa. Quan el bon home, ja replé de vapors, obrí la porteta de les fumeroles, encenguí un tros de paper i el vaig aplicar damunt el seu cap. Aleshores poderem admirar un espectacle novíssim. La columna de fum que s'elevava per damunt l'ex-militar s'havia convertit en columna de foc i els gasos que estaven retinguts entre els seus cabells formaven una auriola blavosa que representava un aspecte fantàstic. Jo em temia que la víctima de l'experiment s'enfadés de bo de bo, però sortosament s'ho prengué tan a la broma que s'hi féu un panxó de riure.

Una festa d'estiu una família de les més distingides de la ciutat em convidà a fer un dia de camp. Com que la carretera estava aquella temporada lliure de la neu que gairebé tot l'any hi feia estada, es feu l'excursió en cotxe, un cotxe tancat, de quatre rodes i capaç per a contenir vuit persones. La forada fou del gust de tothom, passant el jorn en alegre companyonia i sense que cap incident vingués a torbar la joia que tothom mostrava. A la tornada passà una

cosa que sense tenir una gran importància la vull transcriure solament a títol de curiositat. Fos que el cotxer hagués begut un xic més del costum o que els cavalls, ben reposats, sentissin ànsies d'arribar promptament a la quadra amiga, és el cas que el cotxe corria amb una velocitat que gairebé podríem qualificar de vertiginosa. Les dames amb cert temor i els homes amb un xic d'aquesta agradable nerviositat que produeix un possible perill, estàvem comentant la cursa esbojerrada que els cavalls havien emprés, quan, en la mateixa direcció que nosaltres portàvem, passà furient una roda i a poc una altra que semblava voler aconseguir la primera i que amb la velocitat que portaven aviat es perderen carretera enllà. D'on devien venir aquestes rodes? No es veia per allí cap més carruatge i fou per això que jo vaig pensar de seguida que podien molt bé pertànyer al nostre cotxe. Aquesta opinió fou combatuda pels companys de viatge i potser per això jo la sostenia amb més fermesa. Feia mitja hora que discútiem acaloradament sobre aquesta qüestió, quan, cataplum!, el carruatge s'inclina sobtadament sobre un costat i donem la volta de campana, sense que, sorcosament, cap de nosaltres ni el cotxer ni els cavalls sofrís la més lleu llesió. Com de costum, jo tenia raó, segons podríem constatar després. Les rodes havien sortit de l'eix i amb la força que portaven seguien rodant fins a ben lluny; el cotxe, per l'impuls de la cursa, seguí en equilibri durant una gran estona, fins que, per un sotrac violent o per una virada massa sobtada, s'inclinà sobre el cantó no sostingut i caigué pel propi pes.

HISTORIES DE CAÇA II

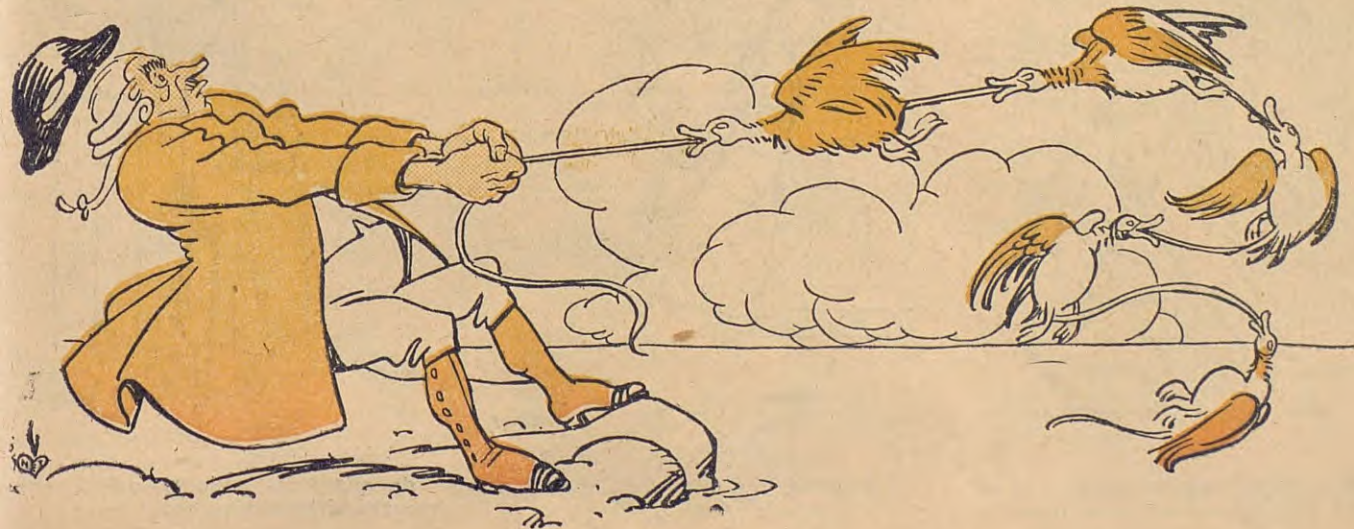
Entre les aficions en mi més fortament arrelades i que—mal m'està potser el dir—he practicat amb més fortuna, hi ha la de la caça. Els fets extraordinaris que m'han ocor-

regut durant les meves caceres formen legió i si volgués explicar-los tots, hauria menester de molt paper i de molt temps. Em limitaré, doncs, a contar alguns dels que, per tenir-los més frescs a la memòria, puc recordar amb més detalls.

Així, per exemple, em ve a la pensa, com si ara mateix em succeís, una que no deixa d'ésser interessant. Un jorn vegí en un estany, a les vores del qual m'havia portat una de les meves excursions, algunes dotzenes d'ànecs d'aigua que estaven, però, massa escampats per a que en pogués matar més d'un amb un sol tret. Per comble de la dissort, les meves darreres municions estaven a l'escopeta i volia haver-ne uns quants, car a l'endemà tenia amics convidats i volia obsequiar-los amb un menjar que en aquelles terres és molt estimat. Aleshores vaig atinar que el meu sarró contenia encara un tros de tocino, únic reste de la minestra que m'havia endut per a la meua expedició. Vaig lligar aquest bocí greixós a una corda que portava i que vaig desfer i allargar unint els caps, em vaig amagar darrera les canyes i llençant l'esquer tan lluny com fou possible, vaig esperar tranquil·lament. Al cap de poc temps, tinguí la satisfacció de veure com un dels ànecs s'acostava i s'empassava el tocino temptador. Acudiren els demés animalons darrera del primer i com que pel mitjà del greixum de l'esquer aquest atravessà l'ànec amb tota la seva llargada, un altre company també se l'empassà i després un altre i un altre i així successivament. Als pocs moments, la resta del meu tocino havia passat per tots els ànecs sense despendre's de la corda i, un cop l'abundosa caça fou fora de l'aigua, em vaig donar sis o set voltes amb l'aletejador rosari i empenquí el camí de casa.

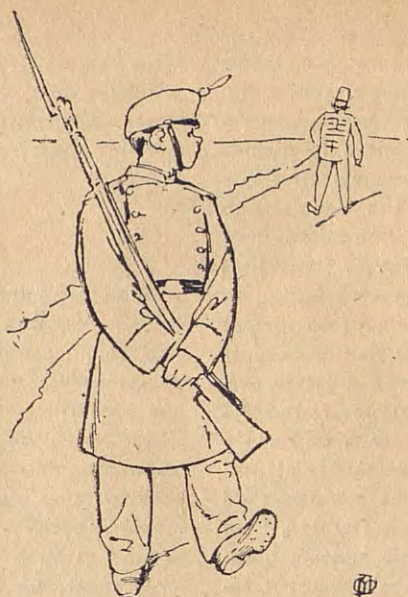
Aquesta estava, però, un bon xic lluny i com que les peces caçades em pesaven bastant i em destorbaven el caminar, ja em penedia d'haver-ne agafat tantes. Però en aquells moments sobrevingué un esdeveniment que, si al començar em causà certa inquietud, es desenrotllà després de la manera més satisfactòria. Els ànecs estaven encara tots vius i es veu que tornant poc a poc del seu astorament volgueren recobrar la llibertat i, com si tots s'ho haguessin dit, es posaren a aletejar a la vegada i s'aixecaren pels aires elevant-me també a mi. Qualsevol que no hagués tingut la presència d'ànim de que jo sempre he gaudit, s'hauria vist en un greu compromís, però jo vaig tenir la sang freda necessària per a fer valdre l'accident en profit meu.

(Continuarà)

—Sobretot, recordi la consigna: «Que no passi ningú fumant». Podria fer esclatar el polvorí.

—Bona l'hem feta! Ara ve el comandant i em sembla que ve fumant.

I que és un havano... i ara el comença... Pit i fora, Ramonet!

«Alto, mi comandante», està prohibit el passar fumant.

—Així m'agrada, noi, ets un perfecte complidor de la consigna! Mira, veus, ja el llenço!

Carat, encara me n'he sortit millor del que em creia. La llàstima és que es perdi la «burilla»!

Calla!... Ara que hi penso... la consigna diu «que ningú passi fumant»...

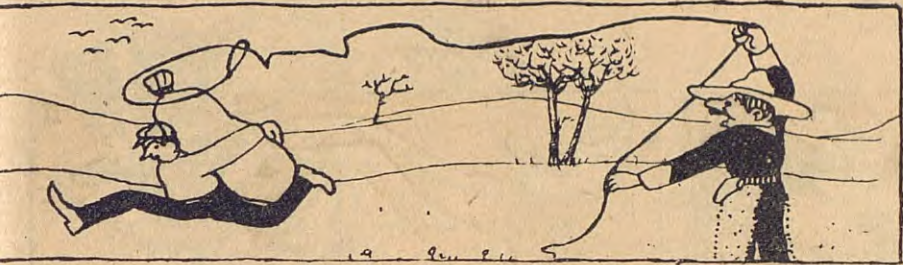

...però no diu, ni ha dit mai, i per tant no priva a ningú...

de que fumi estant-se quiet, sense moure's del mateix lloc!

HISTORIETA MUDA

L'aventura d'en Joan Bonhome i el pobre-lladre

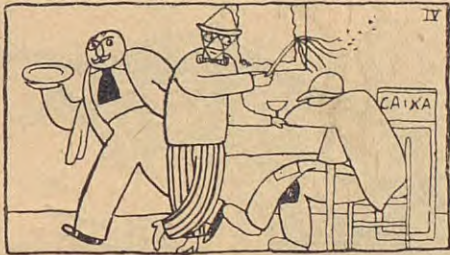
En Bonhome en un recó veu un pobre mig idiota que l'inspira compassió.

Molt atent i molt galan, se l'emporta, amb gran finura, a dintre d'un restaurant.

Un repàs molt suculent li fa servir desseguida perquè es refaci al moment.

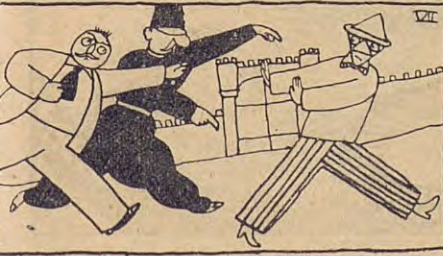
Quan ja s'ha ben atipat, s'adorm, i en Joan Bonhome li cerca tranquil·litat.

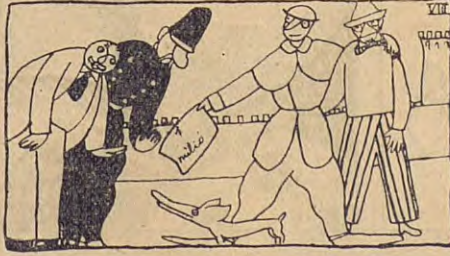
La son era una ficció i, mentre en Bonhome paga, s'endú la caixa, el beneït!

En Bonhome i el cambré s'adonen de la pillada mentre ell ja és al carré.

Com que d'aquest robatori en Bonhome és qui en respon l'empaiten fen rebombori.

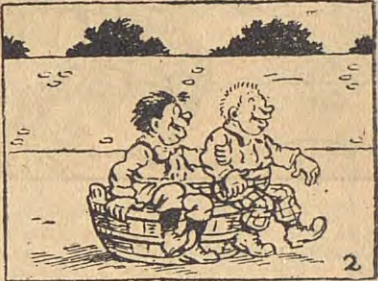

Sort de l'oncle don Ventura que s'ha enterat del succés i ha pagat la factural
(Del «Corriere dei Piccoli»)

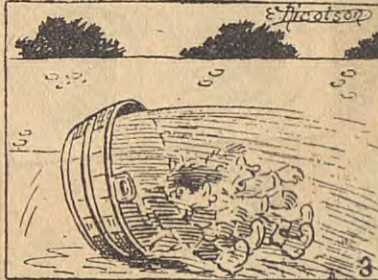
La dutxa inesperada

En Pau i en Ramonet porten un cubell ple d'aigua, que acaben d'omplir al pou.

A mig camí, deixen el cubell a terra, car pesa molt i estan cansats. En Pau s'asseu a la vora del cubell i diu a en Ramonet que faci el mateix.

En Ramonet pesa molt i el cubell es trabuca i ve la gran dutxa inesperada.

TRENCA-CLOSQUES

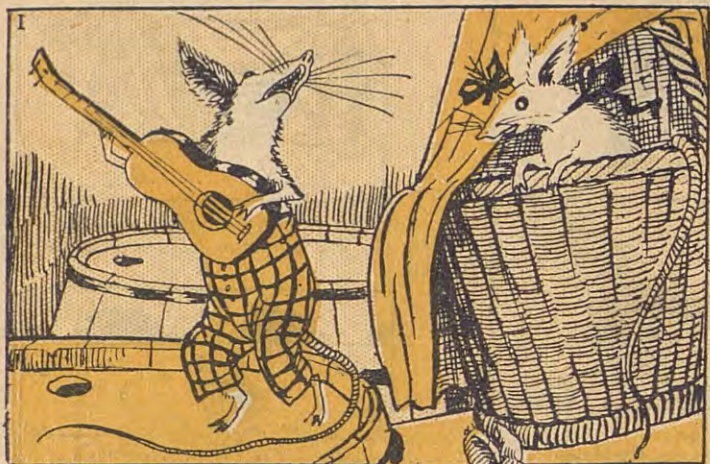

Aquest senyor ha perdut el cap. A veure qui de vosaltres el trobarà.

Solucions al número passat

Al geroglífic: Gabardina.
Als números: Un bou.

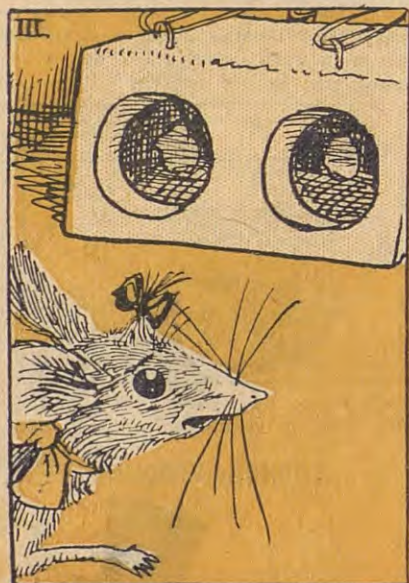
LA LLEI DE HERENCIA

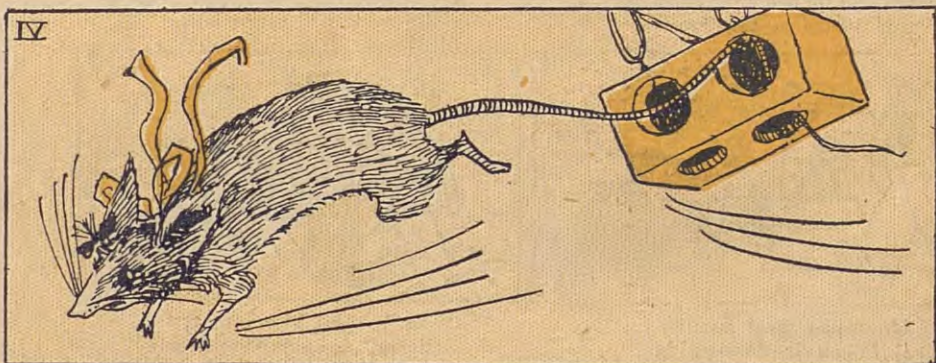
Oh, quines belles corrandes cantava el Rat a la Rateta en un recó del vell celler! I com que la seva passió...

...veritable era sincerament corresposta, les amoroses serenates tingueren el final que les hi corresponia: un casament celebrat amb tot luxe i amb aquella gran alegria.

Tot hauria sigut felicitat en aquell matrimoni ben avingut, si no hi hagués hagut la constant...

...presència de la fatídica ratera. Marit i muller en coneixien abastament el perill i en fugien com el dimoni de la Creu. Però la Rata tingué una hora tonta i en una capriciosa evolució de la llarga cua...

...aquesta quedà empresonada tan fortament per la màquina traïdora, que ja no pogué desempellegar-se'n.

I—ço que és la llei d'herència!—quan el seu amor fou premiat amb una nombrosa descendència, tots els ratolinetes nasqueren amb una ratera petita enganxada a la cueta llur!